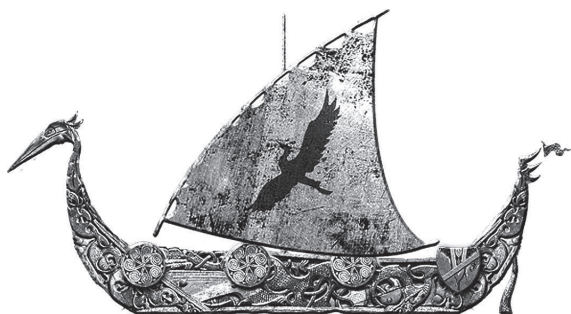

DEEL 1

FORT RAGNAK

HOOFDSTUK 1

Hoe dichtër ze bij het grensfort kwamen, hoe smaller de kloof werd. De steile, bijna loodrechte wanden torenden hoog boven hen uit. Het was al halverwege de ochtend, maar het zonlicht reikte niet tot beneden in de kloof. De zon verdreef de schaduw daar maar een paar uur per dag. In de kloof lag dan ook nog altijd een dik pak sneeuw, terwijl het toch al bijna lente was.

Ondanks de sneeuw schoot het kleine groepje flink op. Ze hadden de steile klim naar de pas achter de rug en onder in de kloof was het nu weer redelijk vlak.

Ze hadden twee karren bij zich, elk met twee wielen en allebei getrokken door een klein, stevig paard. Die karren lagen vol netjes opgestapelde planken. Na de klim waren de meeste Reigers op de karren geklommen. Tussen de stapels planken was nog genoeg ruimte en de klim was vermoeiend geweest.

Hal en Stig gingen de karren voor en zaten allebei op een gezadeld paard. De twee leiders van de Reigers hadden nog maar net leren paardrijden. Stig had besloten dat dat er maar eens van moest komen.

‘We komen steeds op plekken waar ze van ons verwachten dat we dat kunnen,’ had hij tegen zijn skirl gezegd. ‘Dan kunnen we het maar beter leren ook. Dat scheelt een boel lopen.’

Hal was het met zijn vriend eens en Stig had wat rondgekeken tot hij twee geschikte paarden had gevonden. De dieren

waren voorbestemd om als werkpaarden dienst te doen, maar lieten zich graag tot rijpaarden omscholen. Het waren rustige, onverstoorbare dieren, niet al te slim en onvergelijkbaar met een fel, machtig krijgsros of zo'n snelle, slanke Arridaan uit het zuiden. Maar ze droegen hun berijders zonder morren – ook Barney, die de grote Stig op zijn rug had zitten. Als het nodig was konden de paarden wel een stukje in een handgalop rijden, en in het uiterste geval zelfs even echt galopperen.

Nadat Stig de paarden had gevonden vroeg Hal een van de Aralueense boogschutters, die goed met paarden konden omgaan, ze de eerste beginselen van het paardrijden bij te brengen. Ondanks de nodige valpartijen, blauwe plekken en nog wat kleine verwondingen leerden ze allebei tamelijk snel hoe het moest, paardrijden. Ze waren natuurlijk gezond en fit, en hadden een goed gevoel voor evenwicht en ritme om op de pas van de paarden te reageren.

Op één uitzondering na.

'Ik hou niet van draven,' meldde Hal. 'Ik ga altijd net naar beneden als het paard omhoog komt. Dat voelt onnatuurlijk aan, en bovendien doet het pijn.'

Zijn Aralueense leraar, die al jarenlang zo ongeveer alles op zijn paard in draf deed en geen idee had hoe hij dat iemand anders moest leren, deed er niet moeilijk over.

'Wat maakt het uit?' zei hij tegen de jonge skirl. 'Als je haast hebt ga je gewoon in galop. En als je geen haast hebt gaan jullie stapvoets.'

Dat leek Hal redelijk, dus deed hij verder alsof dat hele draven niet bestond. Als Barney er in draf vandoor ging en Stig netjes in het zadel bleef zitten, was hij soms een beetje jaloers. Hij wilde Stig eigenlijk wel vragen hoe hij dat deed, maar hij gaf zijn eigen tekortkoming niet graag toe.

'Ik kies ervoor om niet te draven,' zei hij altijd als iemand hem ernaar vroeg.

Thorn had besloten om helemaal niet aan paardrijden te beginnen, ook niet toen Stig aanbood een paard voor hem uit te zoeken.

‘Ik vertrouw die paarden niet,’ had hij gezegd terwijl hij achterdochtig naar de twee kleine knollen van zijn vrienden keek. ‘Zelfs die kleine zijn honderden kilo’s zwaarder dan ik. Ze hebben grote tanden en hun hoeven zijn net knuppels. En ik vind ze stiekem.’

‘Stiekem?’ zei Hal, terwijl hij zijn Jake lief over zijn zijdezachte neus aaide. ‘Ze zijn zo betrouwbaar als maar kan.’

‘Ja, dat zeg jij,’ antwoordde Thorn fronsend. ‘Maar ik trap er niet in. Met die grote tanden happen ze er zo een paar vingers af, en ik heb maar één hand, hè.’

Barney en Jake voelden het ongemak van Thorn zelf ook als hij in hun buurt kwam, en ze reageerden schichtig op hem. Als Thorn te dicht achter Barney liep, kon het paard zomaar een achterbeen optillen en naar hem uithalen. En Jake had al een paar keer zijn tanden in Thorns schouder gezet om hem uit de buurt te houden. Zoals alle paarden waren ze wel zo slim om dat niet elke keer te doen, waardoor Thorn zich soms langzaam een beetje dichterbij de twee in de buurt waagde. En dan traptten of beten ze ineens weer fel van zich af.

Ook nu, terwijl de oude zeewolf vastberaden door de sneeuw ploegde, schoof Jake stapje voor stapje dichterbij hem toe. Het paard bekeek zo onopvallend mogelijk de afstand tussen zichzelf en de smoezelige schapenvacht die Thorns schouders bedekte – de schouder was zijn favoriete punt van aanval. Hal voelde wat zijn paard van plan was en stuurde Jake met een ruk aan de teugels en een tikje in de rechterflank bij Thorn vandaan.

Thorn zag de beweging en merkte het verontwaardigde hoofdknikken van Jake op, wiens plannetje was gedwarsboemd.

‘Zie je wel?’ zei hij. ‘Ik zei toch dat die beesten niet te vertrouwen zijn?’

Stig had geen zin in de zoveelste discussie met Thorn over alle slechte eigenschappen van paarden en besloot het gesprek meteen een andere kant op te sturen.

‘Waar doet Erak de laatste tijd zo opgewonden over?’ vroeg hij aan Hal. ‘Moeten we dat serieus nemen, of wordt hij op zijn oude dag gewoon een beetje prikkelbaar?’

Hal schoot in de lach. ‘Vraag hem dat zelf maar eens, over die oude dag. Dan slaat hij waarschijnlijk je hersenen in met die zilveren knop van zijn wandelstok.’ Hij zweeg even en beantwoordde toen Stigs vraag. ‘Nee, hij heeft gehoord dat de Temujai langs de grens lopen rond te neuzen.’

‘Ach, dat doen ze altijd,’ zei Stig laatdunkend.

Maar Hal schudde zijn hoofd. ‘Nee, ze schijnen de laatste tijd veel actiever te zijn dan anders. Daarom heeft hij Lydia al naar de grens toe gestuurd, en daarom moeten wij het fort zelf eens nader gaan bekijken.’

Hun schip lag, zoals altijd in de wintermaanden, voor reparatie en onderhoud op de werf, en dus hadden de Reigers weinig omhanden. Erak, de oberjarl van de Skandiërs, had Hal uitgenodigd in zijn huis midden in Hallasholm. Erak had in weinig skirls meer vertrouwen dan in de jonge Hal. Die had de leden van zijn broederband niet alleen tot een dappere elite-eenheid gekneed, maar Erak wist dat Hal behalve een moedige krijger ook slim was, en dat was bij de meeste andere skirls minder het geval. Hal kon een situatie met een scherpe, intelligente blik beoordelen, en dat was wat de oberjarl nu nodig had.

‘Ga eens bij dat grensfort kijken,’ had hij de jonge skirl opgedragen. ‘Kijk goed of het een aanval kan weerstaan, en welke maatregelen er nodig zijn om het verder te versterken.’

Fort Ragnak was het verdedigingsbolwerk bij de Slangenpas, een smalle doorgang in de buurt van het punt waar Skandia,

Teutoland en het grondgebied van de Temujai samenkwamen. De pas was de enige route om over land de vlakke kuststrook van Skandia te bereiken. Hal was naar de grote kaart aan de muur van Eraks woonvertrek gelopen en had de pas en het fort opgezocht. Hij wist dat de wanden van de pas heel steil waren. Het fort stond op het punt waar de wanden zo dicht bij elkaar kwamen dat de doorgang nog hooguit twintig meter breed was.

‘Hebt u daar boogschutters geïnstalleerd?’ vroeg hij.

Erak knikte. ‘Vijftien man, ja. Ze worden elke drie weken afgelost, net als de rest van het garnizoen van nog eens dertig man. Het is daarboven te koud en te onherbergzaam om ze langer achter elkaar dienst te laten doen. Het valt trouwens nog niet mee om steeds voldoende mensen voor de aflossing te vinden.’

Sinds een poging van de Temujai om Skandia binnen te vallen, een aantal jaar geleden, kregen de Skandiërs elk jaar een eenheid van honderd boogschutters van hun bondgenoot, het koninkrijk Araluen.

De eigen krijgers van Skandia waren gewapend met bijlen, speren en zwaarden, en de Araluese boogschutters vulden hen aan en vormden een tegenwicht tegen de boogschutters te paard van de Temujai. De Skandiërs konden de vijand nu met gelijke middelen bestrijden, ook als ze zich op een vaste plek verschansten, zoals nu in het grensfort.

‘Ik zit eraan te denken,’ zei Hal langzaam, ‘dat we misschien een paar morzels tegen de rotsen om het fort heen kunnen plaatsens. Hier, en hier.’ Hij wees op de rotswanden achter het fort en aan weerszijden ervan. ‘Daar zullen die Temujai-ruiters wel van schrikken als ze ons aanvallen.’

‘Morzels?’ vroeg Erak. ‘Bedoel je zoals de grote kruisboog op de boeg van jouw schip?’

Hal knikte. ‘We kunnen ergens halverwege die rotswanden een paar platformen aanleggen. Dan kunnen we de toegangs-

wegen beschieten voordat die boogschutters ons fort onder vuur kunnen nemen.'

'Ja, dat is een goed idee,' zei Erak, die tevreden bedacht dat dit precies was waarom hij Hal voor deze klus had gekozen. De jonge skirl kwam altijd met nieuwe en onverwachte plannen. Erak zag al helemaal voor zich hoe twee van die grote kruisbogen de verdediging van de Slangenpas een heel stuk eenvoudiger zouden maken.

'Ik ga meteen aan het werk,' zei Hal, terwijl hij bij de kaart vandaan liep. 'Ik bouw ze hier in Hallasholm, haal ze weer uit elkaar voor het transport en zet ze dan weer in elkaar als we de platformen hebben aangelegd. Daarvoor hebben we in de pas nog heel wat hout nodig.'

Erak haalde zijn schouders op. 'Aan bomen geen gebrek, daarboven.'

Maar Hal schudde zijn hoofd. 'Het zal heel wat tijd kosten om die op maat te zagen. We kunnen beter van hier meenemen wat we nodig hebben. Op een paar karren met paarden ervoor moeten we dat wel boven kunnen krijgen. En we hoeven de Temujai ook niet te laten merken dat we onze verdediging verder aan het versterken zijn. Als ze aanvalsplannen hebben, zullen ze die misschien eerder uitvoeren wanneer ze zien dat we aan het fort werken.'

'Je hebt gelijk,' antwoordde Erak. 'Doe het maar op jouw manier. O, en misschien kan dat meisje uit jullie groep eens aan de andere kant van de grens kijken of de Temujai daar al manschappen aan het verzamelen zijn.'

Ze wisten allebei dat Lydia, het enige vrouwelijke lid van de broederband, de beste verkenner van allemaal was. Het zou haar zeker lukken zonder te worden gezien of gehoord de grens over te gaan en bij de Temujai te kijken wat ze aan het doen waren. Hal hoefde niet lang over het voorstel van Erak na te denken.

‘Dat doet ze vast liever dan helpen om die platformen te bouwen,’ zei hij, en hij verliet Eraks huis om materiaal en gereedschap te gaan verzamelen.

‘En, wat denken jullie?’ vroeg Stig. ‘Zijn de Temujai inderdaad een aanval aan het voorbereiden?’

De Temujai waren een krijgslustig, nomadisch volk dat aan de andere kant van de bergen ten oosten van Skandia leefde. Hun leven was gewijd aan het veroveren en onderwerpen van gebieden en ze keken al jarenlang jaloers naar de rijke landen in het westen: Gallica, Teutoland en zelfs Araluen. Maar voordat ze een van die landen konden aanvallen, moesten ze Skandia veroveren en de Skandische vloot onschadelijk maken. Een paar jaar eerder hadden ze al een grote aanval op Skandia uitgevoerd. Ze waren doorgebroken bij de Slangenpas en hadden de smalle kustvlakte rondom Hallasholm op kunnen trekken. Met behulp van een kleine Aralueense eenheid van inderhaast getrainde boogschutters was het de Skandiërs gelukt de vijand te verdrijven. Sindsdien richtten de Temujai zich meer op andere streken en plunderden en veroverden ze vooral gebieden in het oosten. Maar ze keerden telkens terug naar de grens met Skandia, de plek waar ze hun enige nederlaag hadden geleden. Ze wilden te weten komen of de verdediging van de Slangenpas nog wel op orde was, want ze hadden Skandia nog niet uit hun hoofd gezet.

De Temujai-krijgers waren wrede, meedogenloze tegenstanders. Ze waren klein van stuk, taai, en uitstekende ruiters en boogschutters. Met hun kleine bogen waren ze ook vanaf hun paarden uiterst trefzeker. Hun leger was heel beweeglijk, hun generaals bekwaam en listig. Kortom, de Temujai waren een levensgevaarlijke tegenstander.

De aanwezigheid van de Temujai en hun voortdurende bedreiging van het welzijn van Skandia waren voor Hal en zijn vrienden een gegeven. Hun generatie wist niet beter of er dreigde agressie uit het oosten. Daar moest hun land zich op voorbereiden en tegen beschermen. Die dreiging kon onmogelijk worden genegeerd. Zodra de Temujai de indruk zouden krijgen dat de Skandiërs even verslaptten, zouden ze het land vanuit de bergen als een verwoestende vloed overspoelen. Hal en zijn landgenoten waren zich echter goed bewust van het gevaar en van hun eigen kracht. Als ze Fort Ragnak maar met een grote groep krijgers bezet hielden en de Slangenpas bleven controleren, waren de Temujai een vijand die ze wel onder de duim konden houden. De dreiging uit het oosten vergde wel voortdurende waakzaamheid. Als de Skandische bevolking de aandacht ooit zou laten verslappen of als de Temujai een andere, onverdedigde route van de bergen naar de zee vonden, waren de gevolgen niet te overzien.

Tot nu toe was geen van beide gebeurd. De Temujai deelden bij het fort soms wel plaagstootjes uit, maar de daar gelegerde krijgers bleken dan altijd heel goed in staat hun aanvallen af te slaan.

Thorn had vele jaren geleden al een keer tegen de Temujai gevochten, toen ze tot gevaarlijk dicht bij de kuststrook waren doorgedrongen.

‘Ze zoeken een doorgang naar zee,’ antwoordde hij op de vraag van Stig. ‘Dat hebben ze altijd al gedaan. En ze willen onze schepen hebben. Uiteindelijk willen ze de baas van ons deel van de wereld worden.’

‘Gezellig volkje,’ stelde Hal vast.

Thorn haalde zijn schouders op. ‘Oorlog en verovering, daar zijn ze goed in. Dat is hun reden van bestaan. Als ze niet bezig zijn nieuw grondgebied te veroveren gaan ze onder elkaar vechten en valt hun verbond van stammen uit elkaar, en hun leiders